

21 Νοεμβρίου 2014

Ηγούμενος Ευθύμιος Ζωγραφίτης (26/10/1926 - 21/11/1994)

[/ Πεμπτουσία](#)

Ο Καθηγούμενος του Ζωγράφου Ευθύμιος γεννήθηκε στις 26-10-1926 στο χωριό Έντσεβτσι της επαρχίας Βελίκο Τίρνοβο της Βουλγαρίας. Στην βάπτιση του δόθηκε το όνομα Μπογκομίλ. Από μικρός διεκρίνετο για την εξυπνάδα και την σεμνότητά του. Τελείωσε αριστούχος το Γυμνάσιο.

Ο πατέρας του είχε σκοπό να τον αφήσει διάδοχο στις δουλειές του, αλλά όταν ο Μπογκομίλ τελείωσε την στρατιωτική του θητεία ανακοίνωσε στους γονείς του ότι θέλει να γίνη ιερέας στο χωριό του.

Γράφτηκε στην Ιερατική Σχολή πού τότε βρισκόταν στη Μονή Τσερεπίς. Τελείωσε σε τρία χρόνια με άριστα και επέστρεψε στο χωριό του όπου όλοι τον περίμεναν να χειροτονηθή. Ήταν αγαπητός σε όλους για την πραότητα του, την σεμνότητα, τον ήσυχο και αγαθό χαρακτήρα του. Έπρεπε όμως να βρή πρώτα πρεσβυτέρα. Επειδή ήταν άπειρος από τέτοια, παρεκάλεσε γνωστό του ιερέα να του βρή εκείνος πρεσβυτέρα. Αυτή όμως πού του βρήκε δεν ήταν κατάλληλη. Τότε έφυγε από το χωριό του και για δέκα χρόνια, από το 1951 μέχρι το 1961, εργάστηκε σε οικοδομικές εργασίες. Τηρούσε όμως τις ευλαβικές αρχές του και παρέμενε πιστό

τέκνο της Εκκλησίας.

Αρχές του 1962 πήγε να μονάση στην Μονή της Μεταμορφώσεως Πρεομπραζένσκι κοντά στο Βελίκο Τίρνοβο. Μετά την καθιερωμένη δοκιμασία έγινε μοναχός με το όνομα Ευθύμιος και το έτος 1963 χειροτονήθηκε ιερέας. Όταν άκουγε τον κανόνα του Όρθρου έκανε σταυρό και μετάνοια σε κάθε τροπάριο. Όταν πήγαιναν εκεί μαθητές της Ιερατικής Σχολής και του ζητούσαν ευλογία ήταν πιά ιερομόναχος, τους ευλογούσε, αλλά φιλούσε και αυτός το χέρι τους.

Το 1964 τον έστειλαν για εφημέριο στο κοντινό γυναικείο Μοναστήρι Πέτρου και Παύλου. Το Μοναστήρι είχε καή και ο παπα-Ευθύμιος εργαζόταν με τις αδελφές για την ανοικοδόμηση. Έκαναν βαρείες χειρωνακτικές εργασίες. Μόνοι τους έκαναν πλιθιά από χώμα. Παρά την κούραση όμως ποτέ δεν ξάπλωνε στο κρεβάτι, αλλά κοιμόταν λίγες ώρες σε μία καρέκλα. Από την πολλή ορθοστασία έσπασαν οι φλέβες στα πόδια του και τα τύλιγε με γάζες. Φορούσε κατάσαρκα αλυσίδες πού του δημιούργησαν πληγές στην πλάτη.

Τότε, επειδή η Ιερά Μονή Ζωγράφου στο Αγίου Όρος έπασχε από λειψανδρία, η Ιερά Σύνοδος της Βουλγαρικής Εκκλησίας απεφάσισε να στείλη μερικούς μοναχούς για να την επανδρώσουν. Όταν πρότειναν και στον παπα-Ευθύμιο, το δέχθηκε με μεγάλη χαρά και στις 21-10-1969 ήρθε με τον παπα-Ιωάννη από το ίδιο Μοναστήρι στο Ζωγράφου.

Ηγούμενος τότε ήταν ο Ρουμάνος παπα-Δομέτιος, από το Βατοπεδινό Κελλί του Αγίου Υπατίου. Είχαν συμφωνήσει να αναλάβη αυτός Ηγούμενος προσωρινός, χωρίς να εγκατάλειψη το Κελλί του, και όταν βρεθή κάποιος Βούλγαρος, να παραδώση σ' αυτόν την ηγουμενία. Μετά την ελευσή του ο παπα-Ευθύμιος κέρδισε την εμπιστοσύνη των πατέρων. Το 1971 τον έκαναν Προϊστάμενο και στις 3-11-1975 τον εξέλεξαν ομόφωνα Ηγούμενο για την αρετή του. Αυτός όμως από ταπείνωση δεν ήθελε με κανένα τρόπο να αναλάβη. Αρνιόταν σταθερά, αλλά και οι πατέρες επέμεναν. Τότε του εμφανίστηκε η Παναγία και του είπε: «Πρέπει να δεχθής, δεν υπάρχει άλλος». Έτσι έγινε Ηγούμενος με εντολή της Παναγίας. Κράτησε όμως την απλότητα και την ταπείνωση και ως Ηγούμενος για 25 χρόνια.

Ποτέ του δεν προέβαλλε τον εαυτό του και δεν φαινόταν σαν Ηγούμενος, αλλά ήθελε να είναι στην αφάνεια. Ήταν πρώτος στα διακονήματα και θυσιάστηκε για το Μοναστήρι του.

Εκτός από τα καθήκοντα του Ηγουμένου εκτελούσε και καθήκοντα γραμματέα. Διάβαζε τα γράμματα και απαντούσε. Στην Βουλγαρία είχε μάθει λίγα Ελληνικά, αλλά στο Μοναστήρι τα καλλιέργησε περισσότερο, ώστε να μπορή να διαβάζη, να γράφη στην καθαρεύουσα και να συνεννοήται με τους Έλληνες προσκυνητές και

τους κρατικούς υπαλλήλους.

Ο ίδιος έκανε και τον Οικονόμο. Μόνος του μετέβαινε στην Θεσσαλονίκη να φωνίση για τις ανάγκες του Μοναστηριού. Πηγαίνοντας στην αγορά με μία γαλάζια παλαιά τσάντα ποτέ δεν χρησιμοποίησε ταξί, αλλά κουβαλούσε μόνος του στα χέρια τα ψώνια στο Κονάκι. Όταν τελείωνε, πήγαινε πάλι με το λεωφορείο στο πρακτορείο Χαλκιδικής και από κει στο Μοναστήρι με όλα τα πράγματά του.

Κατά την διαμονή του στην πόλη περνούσε πολύ άπλά και ασκητικά. Ποτέ δεν παρέλειπε τις ακολουθίες. Τις έκανε όλες με το κομποσχοίνι, το Ψαλτήρι και ένα προσευχητάριο, γιατί δεν υπήρχαν τα απαραίτητα βιβλία. Όταν ερχόταν η ώρα της ακολουθίας, κλεινόταν στο δωμάτιό του και προσευχόταν. Έκανε μάλιστα πολλές μετάνοιες και, αν κάποιος χτυπούσε την πόρτα, δεν άνοιγε. Την πόρτα όμως δεν την κλείδωνε και, αν κάποιος έμπαινε μέσα για να τον ρωτήσει κάτι, έλεγε τα απαραίτητα και συνέχιζε.

Το πρωί έκανε τον Όρθρο και καθυστερούσε. Πολλές φορές ο Επίτροπος πού ήταν μαζί του έχανε την υπομονή του. Χτυπούσε την πόρτα, για να τελειώσει ο Γέροντας και να προλάβουν τις δουλειές. Αλλά ο Γέροντας δεν βιαζόταν. Έπρεπε πρώτα να τελειώσει όλα τα πνευματικά του καθήκοντα και τότε ξεκινούσαν για τις δουλειές τους, χωρίς να πάρουν πρωϊνό.

Όταν το απόγευμα επέστρεφαν κατάκοποι στο Κονάκι, μέχρι να μαγειρέψουν κανένα λάχανο, ο Επίτροπος πεινούσε και έπαιρνε λίγο ψωμί και κανένα φρούτο. Ο Γέροντας υπομονετικά ετοιμάζε το φαγητό και έτρωγε μόνο στην τράπεζα. Εκτός τραπέζης ποτέ δεν έτρωγε τίποτε, ούτε στο Μοναστήρι ούτε εκτός.

Σε Εστιατόρια ποτέ δεν πήγαινε για φαγητό. Έλεγε ότι αυτό δεν αρμόζει στον μοναχό. Κάποτε ο Επίτροπος επέμενε και κάνοντας υπακοή πήγαν να φάνε σ' ένα Εστιατόριο. Αλλά, ενώ έτρωγαν, φαινόταν ότι στενοχωριέται πολύ. Όταν δεν είχαν φαγητό στο Κονάκι, έσπαζε μερικά καρύδια και περνούσε το βράδυ.

Κάποτε πήρε από την Τράπεζα για τις ανάγκες της Μονής περίπου ένα εκατομμύριο δραχμές. Για την εποχή εκείνη, το 1986, ήταν αρκετά χρήματα. Φαίνεται ότι κάποιος τον παρακολούθησε και μόλις βγήκε, άρπαξε την παλαιά τσαντούλα του με τα χρήματα και εξαφανίστηκε με μεγάλη ταχύτητα πάνω σε μηχανή. Ο Γέροντας πρόλαβε μόνο να φωνάξει: «Περίμενε, γιατί τα παίρνεις; Αυτά είναι μοναστηριακά χρήματα».

Το βράδυ ανέφερε το γεγονός στον Επίτροπο, αλλά το έλεγε ήσυχα, χωρίς καθόλου να είναι στενοχωρημένος. Μετά κοιμήθηκε αμέσως σαν να μην είχε συμβή τίποτε. Πιθανώς είχε κάνει πολλή προσευχή για τον κλέφτη.

Όταν ήταν στην πόλη, δεν μετεωριζόταν κοιτάζοντας τι συμβαίνει γύρω του. Ήταν προσεκτικός. Γι; αυτό κατώρθωνε να διαφύλαξη την καλή του πνευματική κατάσταση. Και όταν επέστρεφε στο Μοναστήρι, αμέσως έπαιρνε εφημερία, γιατί ήταν λίγοι οι ιερείς. Από το ταξίδι κουρασμένος όπως ήταν, έβαζε το πετραχήλι και άρχιζε τον Εσπερινό. Την άλλη μέρα στην Θεία Λειτουργία διαβάζοντας το Ευαγγέλιο προς το τέλος η φωνή του άλλαζε από την κατάνυξη και τα μάτια του γέμιζαν δάκρυα. Η εξοδός του στον κόσμο δεν τον αλλοίωνε, γιατί είχε νήψη και έβγαине από ανάγκη. «Προερχόμενος ο λόγω, ου προερχόμενος».

Κατάνυξη αισθανόταν και όταν την Κυριακή εσπέρας διάβαζε τους Χαιρετισμούς του αγίου Γεωργίου. Όταν δεν λειτουργούσε, καθόταν στον χορό και του άρεσε πολύ να διαβάζη και να ψέλη. Διάβαζε Ψαλτήρι, Κανόνες, Ώρες, αργά και καθαρά, χωρίς να βιάζεται. Όταν στον άλλο χορό δεν υπήρχε κανείς, τότε αγόγγυστα έλεγε ο ίδιος και τα του άλλου χορού. Ούτε παρατηρούσε τους μοναχούς για τις ελλείψεις ούτε κατέκρινε κάποιον, αλλά πάντα ήταν ειρηνικός και σιωπηλός.

Επειδή τότε οι πατέρες της Μονής προέρχονταν από διάφορα μοναστήρια της Βουλγαρίας, δεν τηρούσαν αυστηρή κοινοβιακή τάξη. Ο Γέροντας, όταν δεν του το ζητούσαν, δεν επενέβαινε στην προσωπική τους ζωή. Τους φερόταν με αγάπη μητρική, αλλά για δύο πράγματα ήταν ανένδοτος. Δεν επέτρεπε συνομιλίες στην Εκκλησία και, αν δύο πατέρες ήταν μαλωμένοι, επέμενε πριν από τον Όρθρο να έχουν συμφιλιωθεί.

Επέμενε οι ακολουθίες να γίνονται με τάξη και ευλάβεια, χωρίς να συντομεύονται. Κάποτε από λάθος του τυπικάρη δεν διάβασαν έναν κανόνα στην Θεοτόκο. Ο ίδιος ο Γέροντας πήρε κάποιον μοναχό ύστερα και τον διάβασαν μόνοι τους στο παρεκκλήσι της Παναγίας. Αν και νύσταζε, πολεμούσε τον ύπνο και διάβασαν τον κανόνα.

Πώς να μή νυστάζει ο Γέροντας πού συνεχώς έτρεχε στα διακονήματα και κοιμόταν ελάχιστα ή και καθόλου ορισμένες νύχτες; Συχνά συνέβαινε το εξής: Επέστρεφε από την Θεσσαλονίκη, έπαιρνε εφημερία και μετά τον Εσπερινό πήγαινε μέχρι αργά τη νύχτα να ζυμώσει και να κάνει τα πρόσφορα. Ύστερα ετοιμαζόταν για να λειτουργήσει και πήγαινε αμέσως στην Εκκλησία, χωρίς να κλείσει μάτι. Φυσικό ήταν να νυστάζει με τόση κούραση και χωρίς ύπνο. Κάποτε πού μετέφερε χόρτα με το τρακτέρ τον πήρε ο ύπνος πάνω στο τιμόνι και έπεσε με το τρακτέρ στο ποτάμι.

Τότε, του ξαναεμφανίστηκε η Παναγία. Τον έσωσε, χωρίς να πάθει τίποτε, και του είπε: «Δεν πρέπει να κάνης υπερβολές. Αν δεν είχα έρθει, τι θα πάθαινες!».

Άλλη φορά μετά το Απόδειπνο πήγε στο Κελλί πού ονομάζεται «Πατητήρια», για να βγάλει το ρακί. Ξενύχτησε με τους εργάτες. Είχε ρωτήσει με ταπείνωση ο Ηγούμενος τον Επίτροπο, αν θα ερθη κάποιος μοναχός μαζί τους, αλλά ο Επίτροπος έκρινε καλύτερα να μείνη ο Ηγούμενος με τους εργάτες, για να μην κάνουν κατάχρηση με το ρακί. Το πρωί κατά τις 3 έφερε το ρακί και το έβαλε στο υπόγειο. Ύστερα φόρεσε το ράσο και το κουκούλι και πήγε στην Εκκλησία. Ο Εκκλησιαστικός τα είδε αυτά όταν πήγε να χτυπήσει το τάλαντο. Και όταν κάποιος από τους πατέρες τον κατέκρινε γιατί νύσταζε στην ακολουθία, ο Ηγούμενος πού άκουσε δεν μίλησε, αλλά μίλησε ο Εκκλησιαστικός και θαύμασαν την ταπείνωση και την αυταπάρνηση του Γέροντα.

Άλλη φορά έψαχνε όλη τη νύχτα να βρη κάποια έγγραφα στο Αρχείο και δεν κοιμήθηκε καθόλου. Την άλλη μέρα πήγε στην Σιμωνόπετρα για να φωτοτυπήσει τα έγγραφα. Του πρότειναν να λειτουργήσει και προετοιμάστηκε, χωρίς πάλι να κοιμηθεί. Λειτουργούσε απλά, ταπεινά και με συναίσθηση. Ήταν άριστος λειτουργός και ήξερε πολλές ευχές από στήθους.

Προς όλους έδειχνε αγάπη, χωρίς να διακρίνη εθνικότητα, θέση κοινωνική και άλλα παρόμοια. Όσοι τον γνώρισαν ομολογούν την ταπείνωση και την αγάπη του, από τους Αστυνομικούς στο φυλάκειο της Μονής μέχρι Αρεοπαγίτες από την Αθήνα.

Ο Κυριάκος Κεσκεσιάδης πού υπηρέτησε ως Αστυνομικός στο Ζωγράφου για πολλά χρόνια, έλεγε: «Ο Γέροντας ποτέ του δεν αρνήθηκε καμμία εξυπηρέτηση στους Αστυνομικούς και στους εργάτες. Είχαμε φιλία και πολλές φορές πήγαινα στο Ηγουμενείο. Συχνά συνέβαινε, όταν μιλούσαμε, να νυστάζει από κούραση. Πήγαινε και έκανε όλες τις δουλειές. Δεν είχε βοηθούς. Πάντα ήταν με το χαμόγελο και ποτέ δεν θύμωνε.

»Μία φορά συνέβη τα εξής: Είχα βγη για κυνήγι και ήμουν μέσα στο ποτάμι σε κάτι

βάτα. Όταν νύχτωσε, κάποια στιγμή άκουσα να πλησιάζη κάτι κάνοντας θόρυβο και σπάζοντας τα κλαδιά. Δεν ήταν γουρούνι, γιατί θα με μύριζε. Έφεξα με τον φακό, φώναξα και άκουσα να ανεβαίνη πάνω στον δρόμο. Σκέφτηκα ότι μπορεί να είναι κάποιος κλέφτης και έτρεξα πίσω του. Τελικά είδα τον Γέροντα πού προσπαθούσε να μπη στο αυτοκίνητο. Τον ρώτησα:

— Γιατί δεν απάντησες;

— Φοβήθηκα, δεν ήξερα ποιος είναι.

— Τί έφαχνες εκεί κάτω; Ρώτησα πάλι.

— Ένα χόρτο για να το βάλω μέσα στα βαρέλια του κρασιού και ήξερα ότι εκεί φυτρώνει.

Ο κ. Γεώργιος Σιδηρόπουλος, τελωνειακός, αναφέρει: «Στο Άγιον Όρος υπηρέτησα το 1977 και από το 1987 έως το 1992 στο Ζωγράφου. Πριν πάω μόνιμα στο Ζωγράφου, πήγαινα για προσκύνημα και έβλεπα τον Γέροντα. Τον γνώρισα σαν έναν αληθινό μοναχό, άνθρωπο της προσευχής. Ήταν Ηγούμενος, αλλά στην όψη ήταν σαν ασκητής, αναχωρητής. Αγαπούσε όλους και τους πατέρες και τους προσκυνητές και τους εργάτες, ενώ πολλές φορές τους εξυπηρετούσε μόνος του στην τράπεζα και στο Αρχονταρίκι, Πάντοτε φαινόταν κουρασμένος, αλλά ποτέ δεν αρνήθηκε να δεχθή κάποιον για εξομολόγηση ή συζήτηση. Είχε πολλή υπομονή και καλωσύνη και ποτέ δεν παραπονιόταν.

»Όταν πήγα να υπηρετήσω στο Ζωγράφου, το κτίριο όπου στεγαζόταν το Τελωνείο ήταν σε άσχημη κατάσταση. Ο Γέροντας ενδιαφέρθηκε και με ενθάρρυνε να κάνω υπομονή, συγχρόνως έστειλε και εργάτες να κάνουν τις απαραίτητες διορθώσεις.

»Τον έβλεπα να δουλεύη παντού· στην Εκκλησία, στο Αρχονταρίκι, στην τράπεζα, στον κήπο.

Όταν ήταν ανάγκη έκανε και τον οδηγό για να μεταφέρη προσκυνητές ή πατέρες.

»Κάποτε πλησιάζε η πανήγυρη της Μονής και συζητούσαμε για το πώς θα οικονομήσουμε τα ψάρια. Του πρότεινα να πάω έξω και να αγοράσω. Ο ίδιος όμως μού πρότεινε να ρίξουμε δίχτυα στην θάλασσα. Πιάσαμε 80 κιλά ψάρια πού έφτασαν για την πανήγυρη.

»Άλλη φορά ήταν χειμώνας και έρριξε πάνω από ένα μέτρο χιόνι. Οι προσκυνητές είχαν αποκλειστή και ανησυχούσαν. Ο Γέροντας είπε «θ' ανοίξουμε το μονοπάτι», και ξεκίνησε πρώτος- τον ακολούθησαν και άλλοι και άνοιξαν το μονοπάτι.

»Όταν τον επισκεπτόμουν στο Ηγουμενείο, έβλεπα ότι, όταν ήθελε να ξεκούραστη,

δεν ξάπλωνε, αλλά καθόταν σε καρέκλα. Τον ρώτησα: -Γιατί δεν ξαπλώνεις;

— Ο μοναχός πρέπει πάντα να είναι έτοιμος, σε εγρήγορση, γιατί δεν ξέρει πότε θα τον καλέσει ο Κύριος, είτε εδώ να του ανάθεση κάποια διακονία είτε να τον πάρη κοντά Του.

»Ο Γέροντας μού συνέστησε να ξεκουράζωμαι και εγώ σε καρέκλα, και προσπαθούσα να τον μιμούμαι. Επίσης ο Γέροντας δεν αναπαυόταν στην πολλή ζέστη τον χειμώνα. «Έλεγε: Η ζέστη μας κάνει χαλαρούς και η καλοπέραση δεν αρμόζει σε μοναχό».

»Με βοήθησε να καταλάβω το νόημα της ζωής. Με συμβούλευε: «Να αγαπάς τον πλησίον όπως τον εαυτό σου». Από τον Γέροντα διδάχθηκα να προσπαθώ να κάνω το καλύτερο δυνατό για τους ανθρώπους. Απ' αυτόν έμαθα τις βασικές αρετές, αγάπη προς τον Θεόν και τον πλησίον.

»Αισθανόμουν χαρά να είμαι μαζί του. Κάπου-κάπου μού έκανε την τιμή να έρχεται στο Τελωνείο και να συνομιλή μαζί μου. Ήταν πολύ ταπεινός.

»Οι προσκυνητές, όταν τον έβλεπαν, μου έλεγαν: «Αυτός ο μοναχός πρέπει να είναι πολύ ευλαβής και εργατικός». Και όταν τους έλεγα ότι είναι Ηγούμενος, χαίρονταν ακόμη περισσότερο.

»Όταν έπιανα λίγα ψάρια, έδινα και στον Γέροντα, όταν ερχόταν να με δή στο Τελωνείο. Δεν ήθελε να πάρη τίποτε. Έπαιρνε μόνο μισό ψαράκι, για να μην στενοχωρηθώ.

»Όταν έμενα μόνος μου στο Τελωνείο στον Αρσανά, δεν φοβόμουν γιατί έλεγα: «Έχω τον άγιο Γεώργιο πού με φυλάει, και τον Γέροντα πού προσεύχεται για μένα». Μέχρι σήμερα, όταν τον θυμούμαι, αισθάνομαι μεγάλη χαρά».

Κάποιος ιεροδιάκονος Αγιορείτης εξέφρασε την επιθυμία του να μή βγη ποτέ από το Όρος, και προσευχόταν γι' αυτό στην Παναγία. Όταν ο Γέροντας το έμαθε, είπε: «Αυτό είναι το πρώτο πράγμα πού πρέπει να ζητήσει ο καλός μοναχός από την Παναγία. Όσες φορές ο μοναχός βγαίνει έξω στον κόσμο, χάνει από τον μισθό του».

Ο κατά σάρκα πατέρας του π. Μάρκου από την Κωνσταντινούπολη ήταν παρών κάποτε στον Αρσανά πού ένας λαϊκός από την Χαλκιδική για άγνωστο λόγο άρχισε να βρίζη τον Γέροντα με άπρεπα λόγια. Ο ταπεινός Γέροντας κατέβασε το κεφάλι του και δεν είπε τίποτε. Στην θέση πού στεκόταν ο λαϊκός υπήρχε μία παλαιά πέτρινη γέφυρα. Μετά από μία εβδομάδα ο ίδιος λαϊκός βρισκόταν πάλι σε αυτή την θέση κάτω από την γέφυρα. Ξαφνικά χωρίς καμμία ορατή αιτία η γέφυρα σωριάστηκε επάνω του και ο άνθρωπος πέθανε κάτω από τις πέτρες.

Μαρτυρία Αγιορείτου:

«Ο γέροντας Ευθύμιος ήταν σεμνός, σοβαρός, και ταυτόχρονα μειλίχιος, χαρούμενος, εργατικός και φιλακόλουθος. Εμπορείτο από φόβο Θεού και από βαθειά συναίσθηση της μοναχικής του ιδιότητας και της διακονίας του στο Μοναστήρι.

»Παρ' όλο πού ήταν προσηνής, εν τούτοις δεν μπορούσε να χάσει τον σεβασμό και το απαρρησίαστο, διότι ήταν πνευματικός μοναχός πού μέλημά του ήταν η αδιάλειπτη προσευχή. Ένωθεσ ότι βιώνει καταστάσεις πνευματικές. Ζούσε σαν απλός μοναχός και δεν απολάμβανε τις τιμές του αξιώματός του ως Ηγούμενος.

»Πάντα ζούσε με την αγωνία για το Μοναστήρι του πού έπασχε από λειψανδρία και είχε πολλά κτιριακά προβλήματα. Κατάφερε όμως παρά τις δυσκολίες να κράτησε το Μοναστήρι, διότι είχε πίστη στον Θεό, αγάπη στον άγιο Γεώργιο και φρόντιζε όσο μπορούσε για τα υλικά και τα πνευματικά».

Όσες φορές κάποιος δύστροπος μοναχός του φερόταν υβριστικά αποκαλώντας τον «ψοφίμι», ο Γέροντας δεν μιλούσε καθόλου. Αργότερα αυτός ο μοναχός είχε πολλούς πειρασμούς και τελικά έφυγε από το Μοναστήρι. Ήταν ταμίας, και όταν παρέδωσε το ταμείο, βρήκαν ελλείψεις. Μερικοί πρότειναν να τον δικάσουν, αλλά ο ανεξίκακος Γέροντας πήρε το μέρος του: «Δεν είναι σωστό, είμαστε μοναχοί», είπε.

Ο Ηγούμενος Ευθύμιος ήταν άνθρωπος ευλαβής, με εσωτερική κρυφή εργασία και αγαπούσε την προσευχή. Έλεγε πάντοτε την ευχή και διάβαζε τα βιβλία των νηπτικών πατέρων, ιδιαιτέρως του αββά Ισαάκ του Σύρου και τον Βίο και τα έργα του Αγίου Παϊσίου Βελιτσκόφσκυ. Έλεγε σε υποψήφιο μοναχό ότι το βιβλίο είναι σαν καθρέφτης, γιατί με αυτό βλέπεις τον εαυτό σου, την κατάστασή σου.

Δεν έλειπε από την ακολουθία και παρά τις πολλές του υποχρεώσεις εύρισκε τον χρόνο να κάνη τα πνευματικά του καθήκοντα.

Κάποτε νοσηλευόταν στο Νοσοκομείο, γιατί έπεσε από μία λωτιά. Εκεί δεν άφηνε

τα πνευματικά του και προσπαθούσε να τα τελειώνη, πριν ξυπνήσουν οι άλλοι ασθενείς του θαλάμου του. Καθήμενος στο κρεβάτι έλεγε κάπως γρήγορα την ευχή. Τότε του εμφανίστηκε για τρίτη φορά η Παναγία. Την είδε καθαρά, ενώ από ευλάβεια και συστολή δεν τόλμησε να σήκωσεν τα μάτια του για να την ξανακοιτάξη. Άκουσε να του λήη να μή βιάζεται όταν προσεύχεται.

Αυτό το γεγονός αναγκάστηκε να το διηγηθή σε κάποιον ιερομόναχο πού τώρα είναι Μητροπολίτης στην Βουλγαρία, γιατί κάποτε έκαναν ακολουθία στο Κονάκι στην Θεσσαλονίκη και ο τότε ιερομόναχος διάβαζε γρήγορα για να προλάβουν τις δουλειές.

Ο γέροντας Ευθύμιος αγαπούσε τις ολονύκτιες αγρυπνίες και συμμετείχε με χαρά. Έψελνε πολύ γλυκά και με ευλάβεια, αν και δεν ήξερε πολλά μουσικά. Συχνά, όταν έψελνε κάποιο τροπάριο, τον έπνιγε η κατάνυξη και αδυνατούσε να το τελείωση.

Ήταν πραγματικός ησυχαστής, αν και όλη μέρα δεν σταματούσε να εργάζεται παντού. Κάποιος μοναχός του πρότεινε ν' αφήσουν το Μοναστήρι και να ησυχάσουν στον Αρσανά. Ο Γέροντας πού ζούσε στην καρδιά του την ησυχαστική ζωή, δεν δέχθηκε, αν και το επιθυμούσε: «Καλή είναι η ησυχία, αλλά δεν μπορώ να αφήσω το Μοναστήρι», είπε.

Ήταν πραγματικός Ηγούμενος και εφάρμοσε πλήρως και κατά γράμμα το ρητό: «Και ο ηγούμενος έστω ως ο διακόνων». Έκανε όλες τις δουλειές, σαν να ήταν ο τελευταίος εργάτης. Μετά την ακολουθία φορούσε ένα παλαιό ζωστικό κοντό, και πήγαινε να καθαρίση τον δρόμο προς τις μάννες του νερού, ή έφτιαχνε τις βλάβες στον αγωγό του νερού. Κάποτε πού είχε μία σοβαρή βλάβη πήγαν πολλοί, και επειδή δεν τελείωνε η δουλειά, οι άλλοι κουράστηκαν και έφυγαν. Τελικά έμενε ο Γέροντας με τον Επίτροπο και έσκαψαν για να βρουν την βλάβη. Και ενώ είχε νυχτώσει, ο Γέροντας συνέδεσε με πολλή τέχνη τους σωλήνες και γύρισε στο Μοναστήρι στη 1 μετά τα μεσάνυχτα. Ο αγωγός δουλεύει μέχρι σήμερα.

Ο ίδιος έφτιαχνε τις σκεπές, μάζευε τα καρύδια και τα άλλα φρούτα και ανέβαινε στα δένδρα ως την κοίμησή του. Ήταν μάγκιπας και προσφοράρης. Έκανε το κρασί και έβγαζε το ρακί τις νύχτες, μόνος του ή με έναν λαϊκό εργάτη· με τον Μήτσο τον μάγειρα κουβαλούσε ζεστό νερό για να μην ενοχλή άλλους.

Όταν κάποιος μοναχός ήρθε από την Βουλγαρία για να μονάση στο Ζωγράφου, ο Γέροντας κατέβηκε με τα μουλάρια στον Αρσανά, για να τον περιμένη. Τον δέχθηκε με αγάπη και εγκαρδιότητα, του φίλησε το χέρι και τον ασπάστηκε. Μαζί πήγαν στις Καρυές για να τακτοποιήσουν τα χαρτιά, ενώ στο Κονάκι ο Γέροντας μαγείρευε φασόλια και του παρέθεσε τράπεζα.

Παρ' όλα αυτά μερικοί τον κατηγορούσαν ότι δεν κάνει έργα στο Μοναστήρι. Αλλά τότε ήταν δύσκολη η κατάσταση. Αν και ήθελε, δεν μπορούσε να κάνει πολλά πράγματα, διότι έλειπαν τα χρήματα και η Μονή έπασχε από λειψανδρία.

Προσπαθούσε να βοηθήσει το Μοναστήρι, αλλά η καρδιά του δεν κολλούσε σε τίποτε υλικό. Είπε σε νέο μοναχό πού του πρότεινε κάποια σχέδια για την υλική άνοδο της Μονής: «Καλά είναι αυτά (οι οικοδομές κ.λπ.), αλλά να μην κολλάμε εκεί υπερβολικά».

Ήταν ασκητικός. Ενώ κουραζόταν τόσο πολύ, έτρωγε λίγο. Ήθελε το φαγητό να είναι απλά μαγειρεμένο. Όταν ο Επίτροπος πρότεινε να βάλουν και άλλα πράγματα συμπληρωματικά, ο Γέροντας έλεγε: «Δεν είναι ανάγκη. Έχουμε στην τράπεζα αρκετά πράγματα. Είμαστε μοναχοί. Πρέπει να τρώμε πιο άπλά και λίγα πράγματα». Αλλά επέμενε πάντοτε να υπάρχει αρκετό ψωμί.

Όταν ξεχνούσαν να του βάλουν κάποιο φαγητό, δεν έκανε παρατήρηση ούτε το ζητούσε. Έτρωγε μόνο στην τράπεζα. Αν του πρότειναν να φάη κάτι, έστω και ελάχιστο, μετά το Απόδειπνο δεν δεχόταν.

Ποτέ του δεν κατέκρινε κανέναν. Κακός λόγος δεν έβγαινε από το στόμα του. Είχε λεπτότητα, αρχοντιά, και δεν μιλούσε περιφρονητικά για κανέναν.

Όλοι οι πατέρες της Μονής είχαν πάει τουλάχιστον μία φορά στα Ιεροσόλυμα. Ο Γέροντας δεν πήγε ποτέ. Τον τελευταίο χρόνο της ζωής του είπε σε κάποιον: «Κάθε Θεία Λειτουργία είναι σαν να πας στα Ιεροσόλυμα».

Αγαπούσε εξ ίσου όλους. Αυτό το ομολογούν Βούλγαροι, Έλληνες, Ρώσσοι και όσοι τον γνώρισαν. Αγαπούσε θερμά την Πατρίδα του, αλλά με πνευματικό τρόπο, χωρίς εθνικισμό.

Τότε πού στην Βουλγαρία επικρατούσε η αθεία των κομμουνιστών, ο Γέροντας με πρωτοβουλία δική του εξέδωσε πνευματικά βιβλία και τα έστειλε στην Βουλγαρία για να στηρίξουν τους πιστούς. Αν και το Μοναστήρι δεν είχε πολλά έσοδα, δαπάνησε για αυτό το σκοπό τρισήμισι εκατομμύρια δραχμές.

Ο ίδιος ήταν τελείως ακτήμων. Για ένα διάστημα έστειλαν από την Σύνοδο της Εκκλησίας της Βουλγαρίας μία χρηματική βοήθεια στον κάθε μοναχό. Ο Γέροντας ποτέ δεν άγγιξε αυτά τα χρήματα. Τα έβαζε σε μία γωνιά και μετά έλεγε στον Επίτροπο να τα πάρη και να τα βάλη στην Εκκλησία.

Πάντοτε φορούσε παλαιά. Κάποτε αγόρασε ένα κοντό ζεστό για τον χειμώνα. Ένας μοναχός τον ρώτησε γιατί δεν αγόρασε και γι' αυτόν. Την άλλη μέρα του το έδωσε

και αυτός έβαλε πάλι το παλαιό κοντό του. Έπλενε τα ρούχα μόνος του με τα χέρια με κρύο νερό ακόμη και τον χειμώνα.

Υπεραγαπούσε και ευλαβείτο πολύ την Παναγία. Έλεγε πολλές φορές με κατάνυξη, πώς αυτή μόνη της ανέβηκε τα σκαλοπάτια του ναού, όταν ήταν τριών χρόνων.

Αν και είχε πολλά τάλαντα και πολλές γνώσεις, ποτέ δεν καυχιόταν, αλλά αντιθέτως, όταν έκανε κάποια εργασία, πάντοτε ρωτούσε κάποιον άλλον πώς να την κάνη για να μην κάνη το θέλημά του. Στην Γεροντική Σύναξη έλεγε την γνώμη του, αλλά δεν προσπαθούσε να την επιβάλλη. Σιωπηλά προσευχόταν και μετά από συζητήσεις γινόταν αυτό πού ήθελε ο Γέροντας.

Για άσκηση σπάνια άναβε σόμπα. Όταν ήθελε καμμία φορά να ζεσταθή και η ώρα ήταν προχωρημένη, πήγαινε στο μαγειρείο και καθόταν δίπλα στην σόμπα. Αλλά επειδή πάντα του έλειπε ύπνος, αμέσως αποκοιμόταν. Ο Μήτσος από σεβασμό στεκόταν δίπλα του, για να φυλάη τον Γέροντα μην πέση από την καρέκλα. Αλλά και αυτός νύσταζε και κοιμόταν όρθιος.

Ποτέ του δεν ξάπλωσε σε κρεβάτι για να αναπαυθή, αλλά καθόταν σε μία καρέκλα η σ' έναν καναπέ. Ήθελε σαν τον στρατιώτη να είναι πάντα έτοιμος. Έτσι τον βρήκαν οι πατέρες, καθισμένον στον καναπέ μετά από την αγρυπνία των Εισοδίων, στις 21-11-1994, ενώ η καθαρή ψυχή του είχε πετάξει στους ουρανούς κοντά στον Χριστό πού αγάπησε από μικρός και διηκόνησε ποικιλοτρόπως σε όλη του την ζωή.

Οι πατέρες παρατήρησαν πάνω στο κρεβάτι του ένα παχύ στρώμα σκόνης και αράχνες.

Σε αυτή την ζωή ο γέροντας Ευθύμιος δεν χόρτασε τον ύπνο, δεν ξεκουράστηκε σαν άνθρωπος, αλλά τώρα ο Κύριος, ο δίκαιος κριτής, ας τον ανάπαυση εν τη αγήρω μακαριότητα.

Όσοι τον γνώρισαν, τον θυμούνται με συγκίνηση ως άγιο άνθρωπο.

Την ευχή του να έχουμε. Αμήν.

Πηγή: Από την Ασκητική και Ησυχαστική Αγιορείτικη Παράδοση, § Ηγούμενος Ευθύμιος Ζωγραφίτης, Ιερόν Ησυχαστήριο «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωση Χαλκιδικής, Α Έκδοση, Άγιον Όρος 2011